

Arrest

nr. 196 398 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat wat verzoekers' problemen met D.N. betreft, aan wie verzoeker geld verschuldigd zou zijn, deze problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Voorts maken verzoekers, zo wordt geoordeeld, niet aannemelijk dat zij ten gevolge van de door hen beweerde vriendschapsband tussen D.N. en Qemal Llukaj (de van corruptie betichte politiecommissaris van Shkodër) geen of onvoldoende beroep kunnen doen, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat verzoekers zich in Albanië ingevolge hun financiële situatie geen eigen woning kunnen veroorloven en dat zij niet langer bij verzoekers familie kunnen wonen omdat die niet verwickeld willen raken in hun problemen met de schuldeisers ressorteren, zo luiden de beslissingen, niet onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de problemen die verzoeker in 2009 kende naar aanleiding van zijn grond en de daarbij aangegeven lening wordt opgemerkt dat uit deze feiten geenszins een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Bovendien dateren deze feiten, aldus de commissaris-generaal, van 2009 en maken zij geen deel uit van verzoekers' vluchtaanleiding. Wat betreft verzoeksters verklaring dat zij door de problemen waarmee zij en haar echtgenoot in Albanië werden geconfronteerd een trauma heeft opgelopen en met psychologische problemen kampt, wordt opgemerkt dat gezondheidsproblemen op zich niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien heeft verzoekster, zo wordt vastgesteld, in haar land van herkomst nooit enige psychologische, psychiatrische en/of medische hulp en begeleiding gezocht, en biedt zij hiervoor geen afdoende uitleg. Uit niets blijkt, zo voegt de commissaris-generaal eraan toe, dat verzoekster omwille van Conventie-gerelateerde criteria niet terecht kan bij de Albanese gezondheidsdiensten. Betreffende de problemen van verzoekster met haar vader en broers ten gevolge van haar huwelijk met verzoeker wordt opgemerkt dat haar moeilijke verstandhouding met haar vader en broers zich beperkt tot het niet langer hebben van contact met elkaar sinds 2005, en dat deze feiten bovendien geenszins de vluchtaanleiding vormen. De door verzoekers neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

5. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Ze beperken zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In zoverre verzoekers kritiek uiten op het feit dat Albanië als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of er een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.

Zo stelt de commissaris-generaal in casu o.a. vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat het hen met betrekking tot hun problemen met hun schuldeiser D.N. en diens kompanen aan nationale bescherming ontbreekt. De bestreden beslissingen luiden dienaangaande als volgt: "Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van de door u beweerde vriendschapsband tussen D.(...) N.(...) en Qemal Llukaj (de van corruptie betichte politiecommissaris van Shkodër) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Zo ondernam u na uw enige (te vergeefse) poging om klacht in te dienen, geen verdere pogingen om klacht in te dienen (CGVS I, p. 25). Allereerst is het gelet op de aard en de ernst van de bedreigingen opmerkelijk dat u niet heeft aangedrongen om toch klacht te mogen neerleggen toen u dit aan het onthaal bij uw eerste poging werd geweigerd (CGVS I, p. 25; CGVS II, p. 9). Uw verklaringen geen hoop meer gehad te hebben waarbij u verwees naar de problemen van procureur Adriatik Llalla en de betichtingen aan het adres van commissaris Qemal Llukaj volstaan hiertoe niet (CGVS II, p.9). Immers, pas in september 2016 werd de ernst van de moeilijkheden van de procureur duidelijk toen hij besloot zijn gezin naar het buitenland te brengen en de beschuldigingen tegen Qemal Llukaj werden pas geuit in december 2016. Bijgevolg kunnen deze gebeurtenissen niet verklaren waarom u in juni 2016 niet aandrong tot het noteren van uw klacht. U ondernam ook geen pogingen om bij een ander politiecommissariaat klacht neer te leggen (CGVS I, p. 25). U opperde geen vertrouwen meer te hebben in de autoriteiten. Het is evenwel precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Voorts heeft u ook geen beroep gedaan op een advocaat omdat u hiertoe het geld niet heeft en omdat advocaten ook corrupt kunnen zijn (CGVS I, p.25). Allereerst laten algemene stellingen niet toe vast te stellen dat u persoonlijk ook geconfronteerd zou worden met een corrupte advocaat. Bovendien bestaan er in Albanië meerdere initiatieven die kosteloze juridische bijstand voorzien. U nam evenmin contact op met de Ombudsman in Albanië (CGVS I, p. 26). U verwees hierbij – zoals u reeds meermaals had aangehaald - naar de Albanese procureur-generaal Adriatik Llalla die zijn gezin omwille van veiligheidsredenen naar het buitenland heeft gebracht (CGVS I, p. 13, 24-25, 27; CGVS II, p. 7-8 en 12). Deze uitleg volstaat echter geenszins als verklaring voor uw nalaten om ter zake de nodige stappen te ondernemen, aangezien dit op geen enkele manier verband houdt met de door u aangehaalde problemen. Gelet op de gebrekkige pogingen die u ondernomen heeft om uw rechten te laten gelden en

bescherming in te roepen, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van de door u beweerde vriendschapsband tussen D.(...) N.(...) en Qemal Llukaj geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Wat betreft uw verklaringen aangaande corruptie dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie (waaronder het krantenartikel dat u zelf neerlegde) blijkt dat de beschuldigingen geuit aan het adres van Qemal Llukaj gebaseerd zijn op een anonieme verklaring. Uit niets blijkt de objectieve grond van deze betichtingen. Deze anonieme verklaring werd voorlopig louter door Sali Berisha, voormalig premier die nu deel uitmaakt van de Albanese oppositie, ontvangen en publiek gemaakt op zijn facebookpagina, niets meer, niets minder. Uw bewering dat de moordenaars van uw neven nog vrij rondlopen doordat ze geld hebben betaald, weet u bovendien geenszins hard te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat de daders zich tijdens de feiten nooit hebben geïdentificeerd, dat de familie niet weet wie verantwoordelijk zou kunnen zijn, ze hebben zelfs geen vermoeden wie de belagers kunnen zijn (CGVS II, p. 12). U weet bovendien niet of er een politie-onderzoek werd opgestart en of de daders ooit gevonden werden (CGVS II, p. 12). Dat er (nog) niemand berecht werd voor de moorden op uw neven, kan te wijten zijn aan tal van factoren (zoals een gebrek aan bewijzen, onbekende daders) zonder dat hieruit zonder meer kan besloten worden tot corruptie. Ook uw bewering dat de verantwoordelijke voor de dodelijke aanrijding van uw vader in 2004 op vrije voeten loopt na het betalen van smeergeld, heeft u niet aannemelijk gemaakt. Gevraagd hoe u weet dat er smeergeld werd betaald kwam u immers niet verder dan de repliek dat de aanrijder een moord/misdrijf heeft gepleegd waardoor hij niet zomaar vrij kan komen. Uit niets blijkt evenwel dat de chauffeur effectief verantwoordelijk was voor de aanrijding (CGVS II, p. 13). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. In casu dient u drie krantenartikels in, die respectievelijk melding maken van een incident waarbij een 33-jarige persoon die schulden had in Albanië werd aangevallen, van het feit dat de Albanese procureur-generaal Adriatik Llalla zich verplicht zag zijn familie naar het buitenland te brengen, en van een bericht op de sociale media gepost door de voormalige Premier Berisha over Qemal Llukaj. Er dient te worden vastgesteld dat die informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet in vraag kan stellen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvS 12 februari 2014, nr. 226 400). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Wet van 15 december 1980 niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. X van 5 maart 2012 en nr. X van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat

was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. Zoals hierboven werd uiteengezet is dit echter niet het geval.”

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze bekritisieren van de informatie van het Commissariaat-generaal, doch zij ontkrachten, noch weerleggen en werpen er geen ander licht op voormelde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal.

Met hun algemene verwijzingen naar corruptie (in o.a. het gerechtelijk apparaat) in Albanië en hun selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier tonen verzoekers niet aan, en ze maken niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Zij maken hiermee, gelet op wat voorafgaat, geenszins in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen te helpen.

Verzoekers -die niet ontkennen dat zij slechts eenmalig vergeefs een poging zouden hebben ondernomen om bij de Albanese politie klacht in te dienen, een beweerde poging welke ze overigens niet met enig begin van bewijs weten te staven- maken, zo oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden terecht, allerminst aannemelijk in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij tonen dit allerminst in concreto aan en maken dan ook geenszins aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen met D.N. aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift operen dat “Het feit dat de aangehaalde feiten buiten het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie vallen is heel weinig gemotiveerd. Het behoren tot een familie die bedreigd wordt omwille van een vendetta valt onder de toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie en er wordt algemeen aanvaard dat dit een vervolging is op basis van het behoren tot een sociale groep”, is hun betoog ter zake niet dienstig of nuttig nu er in casu geenszins sprake is van bloedwraak.

Betreffende verzoekers’ verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekers’ algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te ontcrachten.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota wensen in te dienen en dat daaruit blijkt dat er geen sprake kan zijn van bescherming door de Albanese autoriteiten. Verzoekende partijen wijzen erop dat uit de nota duidelijk blijkt dat zij noch tegen de maffia noch tegen belangrijke personen kunnen beschermd worden, zodat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren nu door het niet kunnen terug betalen van de lening ook de familie wordt bedreigd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 8 augustus 2017 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het beknopt en deels herhalen van hun relaas, het formuleren van algemene beweringen en het op algemene wijze verwijzen naar de bij hun aanvullende nota neergelegde algemene internetartikelen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaan op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleren aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond.

Met hun loutere verwijzing naar enkele middels de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aangebrachte korte, en algemene internetartikelen, welke niet in het minst op hun persoon(lijke situatie) betrekking hebben, maken verzoekende partijen, geenszins *in concreto* aannemelijk dat het hen persoonlijk in Albanië met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Daargelaten dat de door de verzoekende partijen bij de aanvullende nota gevoegde artikelen omtrent o.a. de moord op een magistraat, niet voorzien zijn van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zoals voorgeschreven door artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volstaat een dergelijke loutere verwijzing naar algemene artikelen niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, door louter naar algemene artikelen te verwijzen en gelet ook op hetgeen eerder in de beschikking van 8 augustus 2017 werd vastgesteld, in gebreke (*cf.* RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekende partijen gaan nauwelijks in op de in de beschikking van 8 augustus 2017 opgenomen grond, waarin o.a. wordt vastgesteld dat zij geenszins concreet aannemelijk maken dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen met D.N., aan wie verzoeker geld verschuldigd zou zijn, aan nationale bescherming ontbreekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS